

РЕШЕНИЕ

№ 3922

гр. София, 14.06.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 14 състав, в публично заседание на 22.05.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Горелски

при участието на секретаря Илияна Янева, като разгледа дело номер **1112** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. чл. 145 – 178 от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 26, ал. 11 от Закона за чужденците в Република България.

Делото е образувано по жалбата, вх. № 3459/26.01.2023 г. от М. Д. - гражданин на С., чрез упълномощен адвокат, срещу ОТКАЗ, рег. № 536400-558/09.01.2023 г. на директора на Дирекция „Миграция“ – МВР, да бъде издадено разрешение за постоянно пребиваване в Република България, по Заявление, рег. № Г-3602/28.09.2022 г.

Оспорващият не се явява. Упълномощеният адвокат: поддържа жалбата, с която се твърди материална незаконосъобразност на заповедта; представя заверени преписи на писмени доказателства: справка от НАП (л. 61 от делото); декларация от лице, за което се твърди да е наемодател на жалбоподателя, на недвижим имот в [населено място]; претендира възстановяване на разноски за водене на делото, съгласно списък. Ответникът, посредством юрисконсулт – пълномощник оспорва жалбата, излагайки становище за материална и процесуална законосъобразност на заповедта. Заявява претенция за юрисконсултско възнаграждение и възразява за прекомерен размер на адвокатското.

Доказателствата, съставляващи административната преписка и тези, представени от адвоката на жалбоподателя са приети без оспорване.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД, след като обсъди доказателствата по делото и становищата на страните, приема за установено от фактическа и от правна страна

следното.

Със Заявление, рег. № Г-3602/28.09.2022 г. М. Д. - гражданин на С. е поискал предоставяне на право на постоянно пребиваване в Р. България, на основание чл. 25, т. 1 ЗЧРБ – чужденец от български произход. Към заявлението са били приложени всички, изискуеми документи, вкл.: трудов договор от 28.09.2022 г. с „Ауто трейдинг“ ООД (л. 27), регистриран в НАП; декларация от В. Ц. М., без дата (л. 48), според която той осигурява жилище и адресна регистрация на М. Д., в [населено място], [община], на ул. М.“, № 3. Във връзка със заявлението служител от Дирекция „Миграция“ – МВР извършил на 16.11.2022 г. физическа проверка на така декларирания адрес и установил, че там не живеят и никога не са живели чужденци. Резултатите от проверката са оформени в Докладна записка, рег. № 5364р-25441/16.11.2022 г. (л. 17). Контролните проверки продължили със справка в електронните информационни системи на МВР, в резултат на което било установено, че: М. Д., през периода от 28.09.2022 г., до датата на постановяване процесния отказ не е пребивавал на територията на РБ – влязъл е на 28.09.2022 г., когато е подал заявлението си лично и е сключил цитирания трудов договор, като същия ден е напуснал страната. Като е описал подробно изложените до тук факти (неопрровергани от страна на оспорващия, директорът на Дирекция „Миграция“ – МВР постановил процесния Отказ, рег. № 536400-558/09.01.2023 г. да предостави на М. Д. право на постоянно пребиваване в РБ, по Заявление, рег. № Г-3602/28.09.2022 г., позовавайки се на разпоредбата на чл. 26, ал. 1, вр. чл. 10, ал. 1, т. 23 ЗЧРБ.

Жалбата е основателна.

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са регламентирани в Закона за чужденците в Република България. Според чл. 22, ал. 1, т. 4 ЗЧРБ пребиваването на чужденците в Република България се осъществява, въз основа на разрешение на службите за административен контрол на чужденците, което се издава (ал. 4) след писмено становище от Държавна агенция „Национална сигурност“, „което има задължителен характер за Дирекция „Миграция“. Становището за случая (л. 49) е положително. Материалноправните основания по чл. 26, ал. 1 ЗЧРБ за отказ да бъде издадено разрешение за пребиваване, или за продължаване срока на пребиваване са тези по чл. 10, ал. 1, т.т. 1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 19 – 23 с.з. Нормата на чл. 10, ал. 1, т. 23, използвана като основание да бъде постановен процесният отказ е императивна и задължава компетентният орган да откаже издаване разрешение на чужденец, който „е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни“. В процесния случай ответникът е приел, че: а) като е посочил в заявлението си адреса в [населено място], на който не пребивава и не е пребивавал; б) представил е трудовия договор, с който формално е изпълнил изискването на чл. 11, ал. 5 ППЗЧРБ, но не е извършвал трудова дейност, понеже не се е намирал в РБ, „чужденецът е декларирал неверни данни, като е заявил пред административния орган адрес, на който не пребивава“.

Настоящият съдебен състав приема, че ответникът не установи и не доказа по несъмнен начин наличието, по отношение М. Д. - гражданин на С. основанията за отказ, по смисъла на чл. 26, ал. 1, вр. чл. 10, ал. 1, т. 23, предл. второ ЗЧРБ. Цитираната норма на чл. 10, ал. 1, т. 23, предл. второ ЗЧРБ изисква „деклариране на неверни данни“, които, според ответника са данните, че не пребивава на посочения адрес в РБ. Деклариране в този смисъл е въведено като задължително изискване с нормата на чл. 34, ал. 1, т. 3 ППЗЧРБ, която обаче изисква чужденецът да представи

„доказателства за осигурено жилище“, но не въвежда условие за пребиваване в същото жилище. Ответникът не сочи и не представя доказателства, посредством които да дискредитира доказателствената стойност на приложената декларация от В. Ц. М. (л. 48). С докладната записка, рег. № 5364р-25441/16.11.2022 г. (л. 17) не се твърди проверяващият служител от Дирекция „Миграция“ да е разговарял с В. Ц. М., който е идентифициран от самия служител, като „собственик на имота“. В процеса на административното производство, свързано с разглеждане на Заявление, рег. № Г-3602/28.09.2022 г. директорът на Дирекция „Миграция“ е бил задължен да се съобразява и с разпоредбите на чл. 35, чл. 170, ал. 1 АПК, като е имал процесуалната възможност: да изиска от собственика на имота договор за наем и/или лично обяснение, дали е предоставил реално на М. Д. възможност да обитава жилищен имот на посочения адрес; да провери, дали има свободен такъв имот на адреса, предвид твърдението от докладната записка, че на първия етаж живее собственикът В. Ц. М., а на втория – дъщеря му и нейният съпруг. Обобщаващият, краен извод, че „чужденецът е декларирал неверни данни, като е заявил пред административния орган адрес, на който не пребивава“ не съответства на условието, по смисъла на 34, ал. 1, т. 3 ППЗЧРБ, за представяне „доказателства за осигурено жилище“.

Постановеният от директора на Дирекция „Миграция“ – МВР ОТКАЗ, рег. № 536400-558/09.01.2023 г. подлежи на отмяна, което обуславя основателност на искането за възстановяване в полза на жалбоподателя, на разноските му – държавна такса от 10 лева и вознаграждението, заплатено на адвоката. При това Съдът не намира за прекомерно висок размера на адвокатското вознаграждение от 1 000 лева, предвид чл. 8, ал. 3 от Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските вознаграждения.

Административната преписка следва да бъде изпратена на директора на Дирекция „Миграция“ – МВР (чл. 173, ал. 2 АПК), който, след като се съобрази със задължителните указания, дадени с настоящото решение да разгледа в срок Заявление, рег. № Г-3602/28.09.2022 г. М. Д. - гражданин на С..

Водим от горните мотиви и на основание чл. 172, ал. 2, вр. чл. 1, чл. 143, ал. 1 АПК, Административен съд София - град, 14^{-ти} състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата, вх. № 3459/26.01.2023 г. от М. Д. - гражданин на С. ОТКАЗ, рег. № 536400-558/09.01.2023 г. на директора на Дирекция „Миграция“ – МВР, да бъде издадено разрешение за постоянно пребиваване в Република България, по Заявление, рег. № Г-3602/28.09.2022 г.

ОСЪЖДА Министерство на вътрешните работи да възстанови на М. Д. - гражданин на С., притежаващ паспорт №[ЕИК], издаден на 22.11.2016 г. от МВР на С., разноските за държавна такса и вознаграждението за един адвокат, в общ размер на 1 100 лв. (хиляда и сто лева).

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14 - дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ:

